

İnsanca Yaşamak

– yolcu9901 · 01 Mart 2021

Aile, günümüzde genellikle ana baba ve çocuklardan oluşur.

Aile de genellikle otorite babadır. Anne ise sevgiye bulanmış bir melektir adeta. Çocuklar ile baba arasında barış elçisidir. Ev, ortak mekândır. Anne baba kendiışlerinde çalışıyorsa örneğin, çiftçi, esnaf, zanaatkâr vs. çocuklar da eğitimlerinden artan zamanlarda yaşına uygun sorumluluklar üstlenir, üretime katkı sunar. Yani, az ya da çok üretime ortaklardır. Tabii ki tüketime de ortaklardır.

Ailenin yaşlıları, çalışamaz durumda olanları da üretime katkısına bakılmaksızın tüketime ortaktır. Her birey ihtiyaçları kadar tüketirler.

Devletin payı (vergiler) verildikten sonra, araç, gereç vs. ihtiyaçlar karşılanır.

Anne baba, resmi ve ya özel kurumlarda ücret karşılığı çalışıyorlarsa; çocuklar, bu koşullarda eğitimin yanında, evlerinde yaşlarına uygun bazı sorumluluklar üslenirler. Bu durumda da kim, ne kadar üretime katkı sunduğuna bakılmaksızın, tüketim ortaktır.

Kısaca aile, üretimde tüketimde, kederde kıvançta, ortak bir yaşamı paylaşırlar.

Aile de, iş bölümü ve sorumluluğu paylaşma anlayışı, aileyi koruma, yaşatma amaçlıdır. Bu amaç, insanlık tarihi kadar eski ve vazgeçilmezdir. Yani, aile içinde her değer, her zenginlik ya da yoksunluk benim değil, bizimdir. Bizim araba, bizim at bizim radyo vs. Her sevinç ve her keder ortaktır. Ailenin huzur, güven ve sevgiye bulanmış yaşamına “komin” yaşam diyebiliriz.

Komin yaşam; kabile, klan dediğimiz toplulukların, yaşam pratiğinden günümüze ulaşan; sevginin, dayanışmanın ve mutluluğun harmanlandığı bir yaşam biçimidir.

Ailelerin çoğunluğu bu ortak yaşam alanlarında, günümüzde olduğu gibi, daha çok mutsuzluk yaşıyorsa, sıklıkla aileler parçalanıyorsa, çocuklar sokaklara düşüyorsa, burada; devletin dayattığı düzen ile aile yaşamı, uyum içinde değildir. Devleti yönetenlerin dayattığı düzenin adı ne olursa olsun aileleri mutlu edemiyorsa, toplumu da mutlu edemiyor demektir. Bu durumda, düzeni dayatan otorite, yani devleti yönetenler özeleştirip kendi yenilemeli, ya da toplum; yönetim biçiminin adı ne olursa olsun, bozuk düzeni değiştirmelidir.

Her vatandaşın hakkıdır insanca yaşamak.

Nedir insanca yaşamak? Devletiyle gurur duymaktır, en başta.

Bir toplumda vatandaşların bir kısmı devletiyle barışık değilse, vatandaşları da birbiriyle barışık değildir. Öyle ise devlet, öncelikle iç barışı sağlamak, vatandaşlarını, barış ve huzur içinde yaşatmanın koşullarını oluşturmak zorundadır. Mustafa Kemal Atatürk'ün “Yurtta barış, dünyada barış” öz deyişinin gereğini yapmalıdır. Barış ve huzur her vatandaşın öncelikli talebi ve hakkıdır. İnsanca yaşamının ön koşuludur.

Devleti yönetenler, ister işçi, ister zanaatkâr, ister çiftçi, isterse sanatçı, işi sıfatı ne olursa olsun, her bir vatandaşını kendi ailesinin bir bireyi olduğunu unutmadan; hangi alanda üretiyorsa, ürettikleri milli değerler olarak görülmeli ve üretimin her aşamasında desteklenmelidir.

Çocuklarımız, gençlerimiz “geleceğimizdir” söylem olmaktan çıkarılıp, eğitim ve öğretim hizmetleri her

kademe de ücretsiz sağlanmalıdır. Unutulmamalı ki, üretimde ve kalkınmada en değerli, birincil kaynak eğitilmiş sağlıklı insanlardır. Ondan sebep sağlıklı yaşam her vatandaşın hakkıdır. Sağlık hizmetleri parasız verilmelidir.

Her ailenin insanca yaşayacak bir evi olmalıdır.

Yeni doğan her çocuk, ilerde yeni bir aile kuracaktır. Onun da temel ihtiyaçlarından öncelikli olanı konuttur.

Devlet yeni oluşacak aileler için de depreme dayanıklı konutlar üretmeli, yeni evlilere tahsis etmeli ya da aile, gelirin çok küçük bir kısmıyla kiralayabilmelidir. .

Eğitilmiş çocuklar ve gençler, eğitim sonrasında, eğitimini aldığı alanlarda istihdam edilmeli, artan nüfusa iş olanakları ve alanları yaratılmalıdır.

İşsizlik olgusu, devletin utancıdır. Devlet, bu utançtan kurtarılmalıdır.

Üreten her ailenin, insanca yaşayacak bir gelir elde edebilmesi huzurun, üretip, değer yaratmanın birincil koşuludur.

Devlet, her ailenin ürettiği her ne ise; az ya da çokluğuna bakmadan, insan onuruna yakışır bir gelire sahip olmasının yol ve yöntemini bulmalıdır.

Emeklilerin, yaşlıların, çalışamayacak durumda olanların, hatta çalışmak istemeyen aylakların da vatandaş olarak yaşama hakkı olduğu kabul edip; yasalarla güvence altına alınmış, insan onuruna yakışır bir maaş bağlanmalıdır.

Yasalar halk için yapılmalı, adalet, her vatandaşa eşit dağıtılmalıdır.

Adaletin karşısına gelenlerin mesleği, kariyeri, mevkii kapının dışına bırakılıp, sade vatandaş olarak yargılanmalıdır. Adalet söz konusu olduğunda Cumhurbaşkanı da olsa vatandaş kimliği ile yargılanmalıdır.

Devletin güvenlik güçleri, vatandaşın, insan olmaktan doğan hakları yanında sonradan kazandığı haklarının da koruyucusu, kollayıcısı olmalıdır.

Özetle devlet, karmaşık devasa bir örgütlenme olsa da; "Devlet baba" ya da "Devlet Ana" olmanın gereğini yapmalı. Vatandaşlarını babanın otoritesi, annenin sevgisiyle kucaklayıp, aile sıcaklığıyla yönetmelidir.

Az kazanandan az, çok kazanandan çok almalı; Aldıkları vergileri ülkenin kalkınması ve halkın mutluluğu için kullanılmalıdır.

Yani Ozanın yakındığı, Osman oğulları gibi olmamalı.

"Şalvarı şaltak Osmanlı / Eğeri kaltak Osmanlı /

Ekende yok biçende yok / Yiyende ortak Osmanlı"

----- Tahir Eker 28.2. 2021